

Juhász Zsuzsanna

Pörköltzsír

Kedves Naplóm! Ezentúl nyalja a seggedet az, akit ezért megfizetsz. Jól megfizetsz. Én most nem kellemkednék veled.

Tudod, nem jópofiznék. Velem ugyanis csúnyán kibaszta. Pedig nők voltak, akiknek, ugye, nincs is mivel baszakodni. De megtették. És ráadásul én ezt észre se vettem.

Mert mentem a posztmodern fejem után. Ami jól meg volt tömve közgazdaságtani ismeretekkel, plusz valami zsidó-keresztény utánlövással. Tudom, tudom, ez így nem nagyon érthető, de tényleg így volt. Csak még kerülgetem a forró kását. A szégyent, hogy ezt tették velem. Már magam főztem. Látod, látod, belátás az van még bennem. Nem hibáztatok én senkit. Ma még nem. De lehet, hogy holnap már igen. Ezért is közlöm veled gyorsan, hogy hagytam magam, és ráadásul kettőnek is, de főleg az, hogy nőknek. Az tényleg cefetül dühít. Akiknek, ugye, elméletben, nincs is mivel ekkora károkat okozni énbennem. De okoztak.

Mert, figyelj, én csak át akartam ültetni a gyakorlatba a túléléshez való jogot, a két szomszéd csajszi túléléshez való jogát. És hagytam, hogy rajtam gyakoroljanak. Ugyanis sokszor megkérdeztem, hogy miben segíthettek, mire van szükségük. És ők rám haraptak. Ráharaptak a kérésre. Az egyik egyre nyíltabban, a másik kicsit pironkodva. De aztán ő is beletörődött a megváltoztathatatlanba. Hagyta,

hogy társa úgy kezeljen engem, mint egy dzsinnt. Ha megjelentem náluk, rögtön mondta, mi kell. Nekik. Nem nekem. És ráadásul minden bevezető, körítés nélkül kérhetett, mivel rossz a memóriája a cukra, vércukra miatt. Tehát neki eleve joga volt rögtön a közepébe vágni. Az én közepembe, kedves Naplóm, az enyémbé. Bár azt nem tudom, hogy előről vagy hátulról. De úgy emlékszem, is-is. Mert olykor utánam is szóltak, a hátamhoz beszéltek, vagyis kértek. És én hagytam. És ma még hajlok rá, hogy a saját hülyeségemnek tekintsem a dupla női megtosztatásomat. De azért ne félj, ne félts engem, már gyanakszom, hogy egy genetikai csapda áldozata lettem. De erre a verzióra még alszom egyet. Vagy nem.

Mert, képzeld, aztán tényleg és nagyon rámkaptak. És én, hát igen, még tetszelegtem is magam előtt. Persze titokban. Hogy milyen jó is nekik, élhetnek a Biblia ígéretével, azzal, amit beígért valaha valaki, hogy kérjétek és megadatik néktek. És kértek, és nekik tényleg meg is adatott. Csakhogy aztán a bankok elkezdtek egyezkedni. A jóléti bankszövetségek a csődközeli, nekik adós államokkal. És úgy nézett ki, hogy nem vágják le. Nem vágják le a már nem arany, de azért ezüst tojást még tojó, tojni tudó nemzeteket. Hisz' ezt diktálta az érdekük, a józan eszük. Viszont sajna nekem csak Ciprus után esett le a tantusz. Te, te, Naplóm, hogy

ezek, ezek az én szomszédaim, akiknek megengedtem, hogy jogot gyakoroljanak, a túlélés jogát énrajtam. Ezek nem egyezkednek. Nem kérdezik meg, hogy vagyok. Vagyis azt igen, de az egyáltalán nem érdekli őket, hogy hogyan leszek. Egy szóval se mondták, hogy szóljak, ha nekem van szükségem valamire, azt meg végképp nem, hogy ha egyszer nekem nem lesz, forduljak majd nyugodtan hozzájuk. És fogalmam sincs, hogy mit gondoltak közben. Biztos azt, hogy nekem ez a hobbim, a passzióm, a szenvedélyem. Az adás. Hogy megszoktam, és nem tudok róla lemondani. Még akkor se, ha ezzel a saját családom vagy a magam jólétét veszélyeztetem. Biztos azt hitték, hogy függő vagyok. Nem tudok meglenni anélkül, hogy adnék. Pedig meg tudok lenni. Sőt. Ettől a hónaptól meg is leszek.

Mert az elv szép volt. És teljesen helyi és magánkezdeményezésű volt. Emlékszem, én csak azt akartam, hogy ha én jól érzem magam itthon, ők is jól érezzék magukat. De ők nem érezték jól, és aztán el is mondták, hogy miért. Én meg elcsodálkoztam, hogy csak ennyi, ennyi kell a boldogsághoz? De aztán mindig kellett valami, és azt láttam, hogy az örömük is egyre lejjebb száll, ha adok. Függők lettek. Ők lettek függők. Egyre nagyobb, több kapás kellett volna nekik, hogy úgy tudjanak örülni, mint először. Aztán végül az egyikük egyre nyíltabban, már-már dühödten kért, a másik meg már meg se mert szólalni. Hogy ne, ne kérjenek már semmit. Vagy legalább illene valamit felajánlani cserébe. Vagy esetleg adni. De valszeg ezt is csak én gondolom, hogy vigasztaljam magam. Inkább a másik is csak sodródott végül

az árral. A főmufti, a főkéror által diktált irammal. A kérések tekintetében.

De tényleg, Naplóm! Hol, mikor lett volna ennek magától vége? Mert jó, jó, kapjanak azok, akik kértek, de a Bibliában szó sincs az adók-adakozók sorsáról. Persze megkönnyebbedik a szívük. Ez rendben is van. S aztán esetleg a Mennybe mennek. Na, de addig? Mi lesz, ha egyszer nekik lesz szükségük alamizsnára? Lesz-e, aki akkor nekik ad? És hol, és miért is adna? A túléléshez való jogát ugyan hol és ki által fogja érvényesíteni? Különbösen is, jut eszembe! A szomszédaim nálam jóval több pénzforrással rendelkeznek. A szegyeλλősebbik szép lassan kikotyogta. Tudat alatt segített a hülye, jó bolondnak, aki voltam. Még az is lehet, hogy miközben csontig tarhálták a háztartásomat és pénzeszközöimet, jobb anyagi szinten éltek, mint én. Mert az az igazság, kedves Naplóm, hogy a pörkölttől megvilágosodtam. Bár akkor még hagytam magam. És előlről. Mert a fő tarha-mári nyíltan nekem szegezte a kérdést, hogy van-e olajam. Van, de kevés – mondtam. Viszont kacsa- és libazsírom is van a pörköltökhöz, a szafthoz a zsír jobban is megy, mint az olaj. És ők a kacsaszírt választották. És tényleg pörköltet főztek. Míg a mi húsvétunk hústalan volt, mert a kosztpréz végét elvitte a gázszerelő. Tönkrement ugyanis is a cirkónk. Viszont legalább tudtunk fűteni. Bár se sonka, se sült hús, se kalács nem volt, jó melegben voltunk. És ettük a még nyáron vagy ősszel befagyasztott ételeket a fagyóból. És neveltünk, mert olykor túlszaladtunk a kiolvasztásban, és ezért kutyáink olykor nem hittek a szemüknek. Hurkán, csirkén, tejszínes vaníliakrémen tartottuk őket jó pár napig.

Hát így jártam, Naplóm. A pörköltből pedig még a csontokat is a kukába dobták a szomszédaim. Pedig egyszer már mondtam, hogy a nagyobbik kutyánk szívesen venné a nagy csontokat is. Azokat, amiket az ő kiskutyájuk esetleg már nem tudna elrágni. Én hülye még a lerágott csontnak is örültem volna. Mert ez a nagy böhöm állat, képzeld, szelíd, mint egy bárány. De ez még bégetni se tud. Csendben, némán tűr mindent. Minden testi fájdalmat és lelki gyötretést.

Szóval szerintem, Naplóm, az történt, hogy én egy genetikai, egy evolúciós csapdába estem. Rosszul éreztem magam attól, hogy a szomszédaim ennyire morgósak, apátiásak. Elfásultak? Dühödt-tehetetlenek? Nem tudom, de ez nem hagyott nyugodni. És meggyőződésem, vagyis úgy érzem, biztosan tudom, hogy az én ősanám betakarta azt, aki nem tudott reggel felkelni. A barlangban, vagy odúban, vagy ritkáljú bokrok alatt. És elindult helyette is, és igyekezett kicsivel többet hazahozni abból, amit talált. És felültette és megette és megitta a másikat este. Aki lehetett párja, gyereke, testvére, bárki-je. Az mindegy volt, de ott volt, a fő, hogy ott volt mellette, és ő úgy érezte jól magát, hogy betakarta, etette, itatta, amíg kellett. És nem kérdezett semmit, nem is gondolkodott el ezen, hogy mi lesz. Mert talán ővele is megtörtént már a fekvés, a betegség vagy csak az

erőtlenség. Testi vagy lelki, mindegy már.

Aztán valamikor már a génjeiben hordta a segítőkészséget, és gondolkodás nélkül tette, amit kell egy későbbi, fiatalabb ősanám. Máskülönben én meg se szülehettem volna.

Csakhogy ezek, lásd be, Kedvesem, Naplóm, hogy olyanok, mint egy pusztító, idegen horda. Vagy le kell telepíteni őket és csereberélni velük a szigorú kölcsönösség jegyében. Vagy hagyni, hogy elhordják magukat innen, el a (bélpoklos, feneketlen) belüket a picsába! Már megbocsáss, kedves Naplóm, a durva szavakért. Vagy ne bocsáss meg, ha neked úgy jobb.

Mert, lásd, én se haragszom senkire. Sőt. Még hálás is vagyok a két némbereknek, mert nélkülük nem jöttem volna rá, miféle genetikai csapdák leselkedhetnek a válságban levő emberre, aki uralja a világot, esze, mint a beretva. De ott van, ottmaradt, ottragadt valamikor mégis a helyen. A kicsit védettebb helyen. Ja, persze, az otthonában. (A bázison, a várában, az anyahajón stb.) És reggel van, és nézi a társát. És mindig reggel van, és mindig van egy, aki fekvé maradá. És indulna, de maradna is. És aztán tervez és dönt.

Betakar és elindul. Kicsit gyorsabban, kicsit több kedvvel, mint máskor. Hogy hozzon, hozhasson a fekvő másiknak is.

És süt a nap, és a világ tele tápláló, könnyű táplálékkal.

Kiállítás-összkép a *Kék zárándoklattal – Utazás a gyermekkoromba* című alkotással, 2024